

[Holger Kristiansen.]

Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen: Tør han og hans Parti tage Ansvar for den Ordning, som vedtoges i Foraaet, og som for Jyllands og Fyns Vedkommende ikke byder nogen som helst anden Sikkerhed end den, det foreliggende Forslag vil kunne yde for hele Landets Vedkommende? Der er i Anledning af det foreliggende Forslag lige saa lidt Grund til at tale om, at Landet lægges blot, som der er Grund til at tale om, at Jylland og Fyn er lagt blot ved den nu gennemførte Ordning.

For Flaadens Vedkommende er Sandheden jo den, at den nye Ordning ikke stiller den væsentlig anderledes, end den var og er. Det forhaandenværende Artilleri- og Skibsmateriel skal ikke fornyes, men bevares, det vil sige, at Marinen faktisk vedblivende er uden aktionsdygtigt Artilleri. Artilleriskibene „Peder Skram“, „Olfert Fischer“ og „Niels Juel“ skal bevares i kampdygtig Stand indtil videre. Men det er disse Skibe, om hvilke Forsvarsministeren har oplyst, at de ikke er til andet end til Bevogtningstjeneste, og det er om de samme Kampbaade, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen under Forhandlingerne i 1930 fremsatte nogle drastiske Oplysninger, hvoraf det fremgik, at de var ganske ubrugelige under en eventuel Krig. Det er den Marine, som indeholder disse umulige Kampskibe, man bevarer, og saa foregøgler man Befolkningen, at man har en Marine, der magter andet eller mere end en Bevogtningsopgave.

Det ærede Medlem Hr. Parkov fremsatte nogle Betragtninger om Forholdene ude i Verden og mente, at under Hensyn hertil gik det ikke an at gaa til en saadan Reduktion af vort militære Beredskab, som der her stilles Forslag om. Jeg skal i den Anledning sige, at vi ikke ved at gennemføre den foreslaaede Ordning skiller os ud fra gældende folkeretlige Regler. Vi har altomfattende Voldgiftstraktater med snart sagt alle Lande. Vi har tiltraadt Kellogg-Pagten, hvorved alle de underskrivende Stater har givet Afkald paa Retten til Krig som Redskab for national Politik og forpligtet sig til ikke at løse Konflikter ved andet end fredelige Midler. Vi er Medlem af Nationernes Forbund, hvilket Medlemskab yder os en ikke ringe Beskyttelse, uden at Folkeforbundspagten paalægger os Pligt til et militært Beredskab udover, hvad vi selv finder nødvendigt under Hensyn til vor egen nationale Sikkerhed.

Alt dette er jo saa gennemdrøftet i denne Sal, i Debatter, der i de sidste 10 Aar vel endog strækker sig over mindst en halv Snes

Døgns samfulde Timer, at det ikke er muligt længere at sige noget nyt herom. Jeg skal derfor heller ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder, og Forholdene i øvrigt opfordrer heller ikke til Gentagelser og Diskussioner, men derimod til Handling.

Partiet Venstres Modstand overfor det foreliggende Lovforslag forstaar jeg ikke. Om Formaalet er vi jo til Dels i hvert Fald og under alle Omstændigheder for en Del af Partiet Venstres Vedkommende enige, naturligvis med nogen Modifikation. Den gældende Ordning, bortset fra Hæren paa Sjælland, yder ikke bedre Beskyttelse eller Bevogtning end vort Forslag. Der er her i Tinget Flertal for den foreslaaede Ordning, der er i vort Folk et stort Flertal for den. Tvivler man herom, vil Lovforslagets § 69 yde enhver tænkelig Garanti, idet Loven ikke træder i Kraft, uden at den er godkendt af Befolkningen ved en almindelig Folkeafstemning.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen udtalte under Forhandlingerne i 1929—30 Ønske om, at Forhandlingen maatte ske paa bred Basis. Men en saadan med Udsigt til Resultat kan ikke føres uden Tilslutning af Flertallet i denne Sal. Dette Flertal maa imidlertid holde fast paa 2 Ting: Forslagets Formaal og Formerne for Tilvejebringelsen af Mandskabet. Vi kan ikke fravige Kravet om, at vort militære Beredskabs Opgave skal kun være den rent ordens- og bevogtningsmæssige, og at den tvungne Tjeneste skal afskaffes. Bag disse Krav staar Folkets store Flertal, og det vil stadig gentage Kravet, indtil den sidste Skanse falder og Folkeflertallets Krav ogsaa kan blive Landets Lov.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansens Afvisning af dette Forslag staar noget mærkeligt til den Kendsgerning, at for den bestaaende Ordning vil kun eet Parti sige god, og saa er det endda med blandede Følelser, det sker. Nogle af Venstres Medlemmer var mod Nedskæringen, andre havde hellere set, den var blevet noget kraftigere — vil jeg i hvert Fald antage. Intet Forslag har været fremme, hvorom samlede sig et saa stort Flertal i Rigsdagen og i Befolkningen som om det foreliggende Forslag, og, som sagt, er man i Tvivl, saa lad det dog komme ud til Vælgerne umiddelbare Dom, saaledes at Vælgerne kan stemme frit uden Hensyn til Partiprogrammer og Personer.

Sagen haster, om ikke af andre Hensyn saa af Hensyn til den økonomiske Tilstand her i Landet, vi kan ikke vedblivende ofre en Snes Millioner Kroner mere end nød-